

Siyah Kalp Destanı

– murat-ay · 24 Eylül 2025

I. Uyanış / Kayıp Zamanın Sesi

Taş duvarların ardında
Sessiz fısıltılar dolaşır,
Kapadokya'nın göğsünde
Bir gölge doğar gecedен.

Sumru'nun teninde
Bir zamanların kokusu saklıdır;
Genç yaşta açılan yüreğiyle
İkizlerini geride bırakmıştır.
O gece uyku tutmaz ruhunu,
Yüreğinde bir yara,
Karanlığın gölgesi misali yayılır içe.

Gökyüzü ve taşlar bilir,
Hangi adımla kaçtı ayrılığa;
Her köşe, her taş onun adını taşır,
Ve her yel, geçmişin ağıtını savurur.

Zaman sinsice akar,
Yıllar bir aynaya dönüşür;
Sumru, ışıklı salonlarında yeni bir hayat kurarken
Karanlık hatıralar, sessizce ayak sesleri gibi gelir.
Bir anne midir hâlâ, yoksa yalnızca gölgelerin kadını mı?

II. İkizlerin Yolculuğu / Kırık İzler

Nuh, sert bakışlı, gözlerinde fırtına,
Melek, narin ve kırık bir kuş gibi.
İkisi de bilinmezliğe bakar,
Kimliğin peşinde, kaderin kucagında yürürler.

Kapadokya'ya gelirler;
Uçhisar'ın gölgesinde umutla batırlar,
Peri bacalarının gölgesinde
Sessiz çığlıklarını taşır rüzgar.

Nuh'un isyanı, sessiz bir kılıç;
Melek'in umudu, kırılğan bir çiçek.
Çiğ tanesi gibi düşer gözlerinden
Anneleri kimdir sorusu.

Ve yolları kesişir:
Sevilay'ın naif dünyasıyla,
Cihan'ın karanlık sırlı varlığıyla.
Bu karşılaşmalar, kaderin ta kendisidir —
Düğüm atılmış tellerin titreyişi.

III. Karşılaşma / Yüzleşmelerin Sınırı

Sumru, salonlarında diz çöker;
Karanlık pencereler geçmişi çağırır.
“Anne!” der Nuh,
Ve o ses, bir yıkım habercisidir.

Melek, gözyaşıyla dokunur varlığına,
“Beni neden bıraktın?” diye sorar
Ama soru, boşluklara çarpar;
Cevaplar saklıdır, unutulmaz.

Samet, güç ve servetin temeli;
Ama hiçbiri parayla kapatamaz
Bir annenin terkettiği boşluğu.
Sırlar kama gibi saplanır kalbe,
İhanet, gölgeler koridorlarında dolaşır.

Cihan'ın gözleri, Melek'e ayna tutar;
Sevilay'ın yüreği, Nuh ile titrer.
Ama aşk, gölgelerle sarmaş dolaş

Ve sadakat, sınanır en karanlık geceyle.

IV. Karanlık Geceler / Sırlar Çözülür

Hikmet'in planı perdeleri çeker;
Esat'ın gölgesi kıyılarda salınır.
Tahsin'in itirafı yankılanır salonlarda
Ve kırık aynalar dökülür yere birer birer.

Melek'i kaçırın rüzgar, intikam kokar;
Sumru tutuşur kendinden,
Suçun ağırlığı çöker omuzlarına;
Kalp, siyah mührünü hatırlatır,
Karanlıkta titreyen bir taş gibi.

Cihan'a silahı doğrultur zaman;
Nuh'a ihanetin gölgesi düşer;
Sevilay'ın içi parçalanır,
Ama umut, bir kürek suyla yeniden doğar.

V. Aşk ve Yıkım / Dikenli Yol

Melek destansı acılarla yoğrulur;
Karnında bir canlı – umut mu, kader mi? –
Yaşam ve ölüm arasında titrer kalbi,
Ve aşk, yaralı bir kuş gibi çırpınır.

Cihan'ın gözlerinde fırtınalar kopar;
Onunla Melek, kaderle dans eder;
Ama ihanet zincirleri derindir;
Sadakat sınavıdır, gölgelere meydan.

Nuh, Sevilay'ın elini tutar;
Sessiz yeminler kurulur gecenin koynunda.
Ama geçmiş, yeniden döner perde arkasından;

Ve her adımda bir yara açar yeniden.

Sumru, tövbe edebilir mi?
Ya da yalnızca gölgeleri sever mi?
Çocukları için ne kadar fedakârlık yeter?
Ve aşk, affedilebilir mi?

VI. Çözülme / Gökyüzünün Sırrı

Son perde iner;
Peri bacaları ağlarken göğsü,
Karanlıkla ışık birbirine sarılır.

Sumru'nun yüreği çatlar,
Sırlar dökülür taşlara;
Nuh ve Melek, annelerine uzanır elleriyle;
Yara kapanır mı, yoksa derinleşir mi?

Cihan, Melek'e dönüp bakar;
Sevilay, Nuh'la umut arar.
Tahsin ve Esat, kıskançlığın gölgesinde çırpınır;
Ama kader cephalemi çözer.

Aşk kazanır mı – yıkılır mı?
Affedilir mi – unutulur mu?
Siyah kalp çatlar;
Ve ışık, karanlığın içinden doğar.

Epiloğ / Yeni Başlangıç

Gökyüzü yıldızlarla fısıldar;
Kapadokya, sessiz bir şahit olur.
Taşlar anlar:
Karanlıkta da ışık vardır.

Sumru bir anne olarak yeniden doğar,
Çocuklarına ses verir adını.
Melek, umudun çiçeği olur;
Nuh, sadakatin gölgesi.

Cihan'ın kalbi, aşk için cambaz olur;
Sevilay, saf ve güçlü bir ışık.
Gözyaşları dökülür taşlara,
Ama ardında bahar filizlenir.

Ve siyah kalp,
Kırılırsa ışık yayılır;
Karanlıkla yüzleşirsen
Yeni bir güneşe uyanırsın.